

Åtta den 9 Oktober 1849.

Goda minna Emalie!

Såsom vanligt får jag börja mitt brev med att bedja dig ursäktas att jag i föregående skrifvit och tackat för din sednaste så oändeligen kärkomna skrifvelse, men om du vifta huru bråttom jag haft på händet och huru svårt jag haft att komma till staden så ursäktade du mig nog. "eller huru" 2
Uti Tisdags kom jag då ändtilligen hit så jag genast gick och i g. största stift till hos färgaren och får jag till sin stora sednad säga att jag ej är nöjd dermed jag ville att bilden sked hos färgaren om det för samma betalning, men det var omöjligt dyrt tyckte jag och så att det var ty det kostade 2 R i färgarens. Gärna se hvad transparentkostnaden blifver kan ske det då kommer att stå dig ganska dyrt, men jag rår ej därför goda Emalie att Tidningarna har du väl redan funnit att bilden varit för högt och här på Barometer, hela Gas apparaten brann upp, och det var

alla som vara här uppe, varit rätt gemast i förtugorna, så att ingen trä bark boka upp, annars hade väl mycket blifvit bortstulit. Nu har jag blivit tadt allt så godt jag kunnat för se om du får någon ömning, hvaraf jag är verkligen så uppmärksam ännu ty det var förskräckligt. Lidamt har vi nu här hemma eckia för lassnas skull ty de skola vifta skiljas. Jag blef mycket ängslig i Tisdags då jag fick se af Tidningarna att storfartyget gick samma dag för siftegården, och jag trodde att intet skulle gå mera för i år, men till all lycka går nu storfartyget Or. Nordvall i morgon, och med honom änder jag sedan tyget och Sante Malmstens Skinnkrage som du är god och bönas honom. Jag vet nästan ej till att skrivas mera på afven tiden tillåter ej mera, ehuru jag kunde hafva mycket att svara på ditt brev, det var så roligt att läsa ut draget utur din fattmans brev, äfven som att din fuster kommer till Hockholm. Hälsade oömljeheligen dina kära

Joh. af Hans minns Sörens Östberg och Sante Malmstens fäst om ömning
Tidningarna från Östberg

vägg i vägg med of, till all tycka
var det Brandhus mellan Gasbadet
och äran rum. men Skafferi fönstret
låg åt deras trappgång, och det mura
des genast igen. Slågorna slago på
våra fönstren och öfver taket Gud
vare lof! att det ej bläste en natt.
ty då hade vi varit förlorade. det
var just natten emellan tisdagen och
Onsdagen, och Menzell och jag samt
men yngsta Bror Gustaf doro emsam
med i hela vänningen. de öfrige voro
på landet. de kan väl föreställa
dig vår förskräckelse, då drängen
kommer upp och ropar "Elden står af
vår of" hvilka saker skall jag först
bära ner. sedan kom Nötkingur och
Behanta, jag skickade genast ut efter
Pappa och Bröderne. Lieutenant Hög
la ned barabaska i carrien efter dem
så att de kommo inom en timme till
staden, då först blev jag riktigt buren
inmandest fick jag lof att råda och
styras i siff. Jag vet ej hvar jag fick
allt mitt mod ifrån ty jag var ovan
ligt tranqvile, och så var Pappa af

vem jag är dock nu efteråt mycket
mycket fängelig och förvirrad. Gud vare
lof! att nu faran är öfverstånden
och ingenting hafva vi förlorat som
jag ännu kan finna intet några
sakas. lat jag bära ner utom Bu
rearen som sifret var uti, och det
tyckte Pappa var mycket förtän
digt. Gasbyning blir ej någon nu för
i vinter och hade ej Gasmästaren
brunnit upp så vore skadan ej så
färlig ty intet något af Barobes
barnen eller deras saker har gått
förlorade, men med Gasmästaren
var det mycket bedröfligt, han satte
sig till tifvet för att fräsa värt,
ty han skulle släppa ut gasen åt
gården, och blef då grafad deraf och
sedan innebränd. Elden kom lös, deraf
att han lyfte sig med en fticka, då
han skulle laga något som var ränder
och doppade den sedan i vatten som flöt
olja afsean på, hvilehet han ej vift
och oljan började genast brinna.
jag var ej nere på gården, och såg
på elden ty det fick jag ej för

infallade till tanken om att jag skulle dö. Men jag var så lycklig att jag kunde komma till staden.